да го замъгли. Знамъ, иази знамъ, че той
понякога лъгалъ предъ народа и кара,
и прикалява го; но ималъ силна вѣра
въ него всички, а това е то, това
косто мисли на всичка си. Съ слова
ний убуждаваме, расправяме, кроиме,
а дѣле само той. Съ единкото си име,
Ний
нищо не можеме сѫ съ дни да сторимъ, той зача
извърши. Ето на въ Мечка: ти и азъ
и други нали се нарѣвахме — мъдрина!
Избуждавахме, и пеувахме: година
е мина, немоуте все пакъ да заловим
тамъ корень дѣлото... Той само се яви
и — бѣше! Предъ Василъ въ чезвъръжъ ний
се тамо
нетърпехме... кѫдѣ съ осуквоиѭ! Само
една-двѣ думи — на, готово на Гава!
Въ черква вечерьта се сбрахме до това
и клѣтва сторихме предъ сабѭта и кръстъ
Това се казва сам да си помахашъ пръчѭта
и смъртъвуилѭ да събудишъ за борба.
Той определенъ е от самичката бар:ездба,
това косто ний немоуемъ, той да моуже."

Влизъ, вѣкъ сетнѫ, сѫ двѣ се изрѣзъ
Отдѣ, брада подстрѣдъ съ бяка.
Недалечъ
Монкопа вратъ по сѫ сѫ кѫмъ дяка

ив. № 111
АРХИВ